

LA TOMASA

SETMANARI CATALÀ
 FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI
 10 CENTIMS lo número per tot arreu

DIRECTORS:
 LITERARI ARTISTICH
 SIMON ALSINA Y CLOS RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 R^s al mes.

REDACCIO: Lleona 4 últim

Let. J. Sivilla

D. ANTON FABRÉS

En Fabrés es un d' aquells joves que pensionats á Roma per las nostras corporacions oficials, tornan de la capital d' Italia al cap de cinch ó sis anys ab una educació artística que equival ja á un nom celebrat y conegut entre 'ls entussiastas del Art.

Actiu y treballador tan pera ferse digne de la pensió ab que se li subvenia sa estada en la ciutat Santa, com pera desarrollar sas facultats artísticas, sa imaginació prengué gran vol, y baix la agradable impressió dels bells estudis que tan abundan á Roma, puig es la verdadera escola del art, com per l'entusiasme ab que emprengué sa carrera, aviat son nom ressoná entre 'ls seus companys de la ciutat Santa com una lligítima esperansa de gloria pera nostra patria la terra catalana.

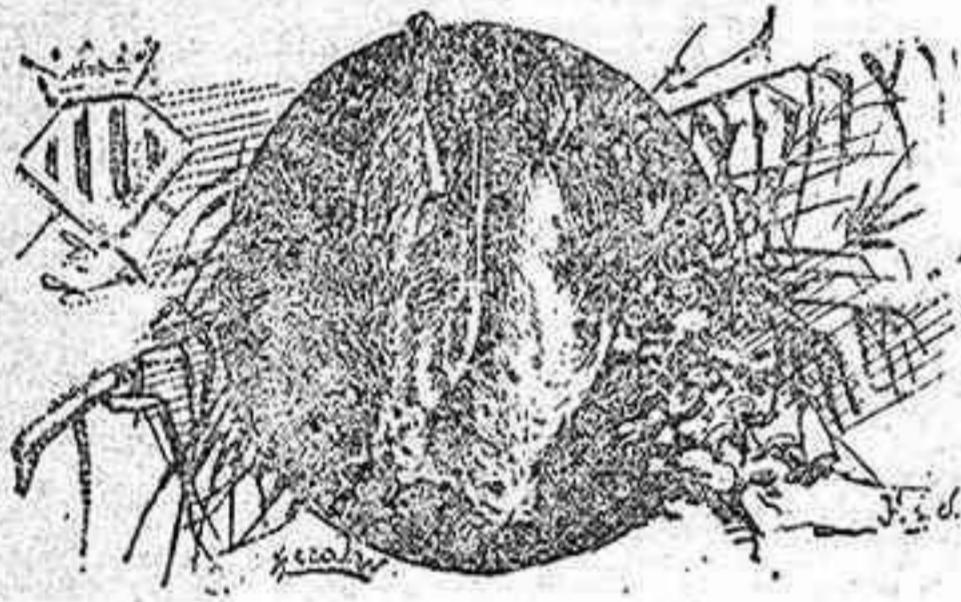

Escaler

Primerament se dedicá á la es-cultura y una de sas obras mes no-tables fou la que representa l' es-perit del sigle XIX; mes tart atret per lo color y 'ls pincells, se dedicá á la pintura en la que brilla tan com en lo maneig del barro. Pera la acuarela ha tingut sempre una predilecció especial y per aqueix motiu hi ha fet tals avensos que ben bé pot dirse que es lo primer acuarelista dels nostres dias.

Te alguns cuadros al oli molt recomanables aixis com varias ilustracions s' honran ab sos dibuixos.

Al publicar son retrato LA TOMASA no fa mes que afegir un nou aplauso als molts que li tributan los seus admiradors que son tots los que conreuhan las Bellas Arts.

LA FESTA MAJOR

Després de lo relatat en lo número passat, casi be res mes hi ha hagut, com si fos interromput lo programa comensat.

De manera que al trobarnos en que han de ferse 'ls festeigs que varen anunciarnos, al fi 'ns portará mareigs no sabent per hont girarnos.

Los torneigs s' han acabat y á sa terra ja han tornat los actors d' aquesta festa, emportantsen fins la orquesta que 'ls havia acompanyat.

De regatas ningú 'n menta, puig lo Club que las promou sobre los llorers s' assenta y ab veu cansada y contenta diu: Per ara ja n' hi ha prou.

Y tots los que al mar anaren y ab las regatas gosaren, com no están pas per dejunis, diumenje 'l cotxe agafaren y corrents cap á can Tunis.

Y aixís la festa marina que te quelcóm de francesa, deixá 'l pas á sa vehina y aná la gent ben llatina á veure la festa inglesa; mentres en lo meu carrer ab cadenas de paper, la canalla tota molla, se divertia á tot pler fent sortija y trencant l' olla.

No sé després que hi ha hagut que notable hagi sigut; de res tinch coneixement; y per só hi ha molta gent que se 'n va com ha vingut.

Mes la setmana vinenta ja molt mes plena 's presenta, puig tinch noticia formal segons lo diari osmenta que ve 'l rey de Portugal.

Y ve també 'l bo y millor del partit conservador ab Cánovas al davant, aquell que per ser tan gran l' han fet monstre. ¡Quina por!

Entre mitj tan foraster diu que ha vingut Boulanger, aquell que feu tan soroll avants que ab un tros d' acer li foradessin lo coll.

Jo no l' he vist; sols me plau fer constar en gran manera que al dirme un: Aquí s' escau—llegia que era á Sant Pau al mateix temps que á Sant Pere.

Pero aixó tan se m' endona: obertas te Barcelona las portas de bat á bat: vinga concurrencia bona y 'l que hagi estat hagi estat.

Polítichs de tots colors personatjes, reys, senyors... perque no 'm quedin confusos qué faré? Vinga fer nusos si trobo prou mocadors.

LO FORASTER

Heus aquí un personatje que no hi ha dupte que tots un dia ó altre l' havém representat.

Aixís com hi ha un refrá que diu: «no puch dir d' aquesta aygua no beuré,» de la mateixa manera havém de admetrer lo nou que ara se 'm ocorra de: «Ningú pot dir no vull ser en cap casa foraster.»

L' esser foraster, si fos un ofici, sería de lo mes divertit que s' ha conegut, perque generalment aquets personatjes no surten més que per las festas majors, especie de caragols que 's deixan veure quan senten la humitat del ví de cent anys enrera.

Jo conech gent que sóls pe 'ls forasters fan la festa, perque lo que ells diuhen: Si l' alegría no 's comunica, ja no hi ha tal alegría, puig com lo cor es expansiu necessita desfogarse.

En cambi, altres murmuran perque no més los hi portan gasto y feyna que se ho podrian ben estalviar. Si 'l foraster tingués ocasió de

ferse càrrech d' aquets judicis diferents de segur que deixaría de serho, y no 's mouría de casa; pero com que desde que s' imposa la obligació d' aceptar lo convit fet ab més ó ménos desprendiment, ja no té un moment de lucidés pera pensar en los judicis exposats, puja al tren, baixa á la estació, y 's presenta á la casa, ahont lo reben ab verdadera sorpresa, perque aixó sí, de gust ó de disgust sempre la causa.

Desde 'l moment que s' ha convertit en foraster, que es aixís que posa 'l peu en lo llindar de la porta de la casa ahont se dirigeix, comensan las angunias de tots: dels amichs per obsequiarlo y d' ell en no voler deixarse obsequiar.

Si hagués d' admetrer tot lo que li ofereixen y fins li presentan al davant, de segur que la festa major li causaría una malaltia séria; y no 's creguin, alguns n' hi ha que ho han resistit, pero aquéts sí que son verdaderament los que deshonran la professió de foraster, puig aquest personatje algunas vegadas degenera en *gorrero*.

Veuran donchs que mentres lo foraster beu y menja y fuma, los del poble s' abstenen, y se 'l guaytan rihent y li fan repetir una y duas y tres vegadas, y eixint d' una casa 'l portan á l' altra, ahont fá nova beguda, y sino al café, que en semblants dias bull á tot hora, avuy fins á la d' ofici, puig ab las ideas d' ara hi ha molta gent que 'n prescindeix.

Lo foraster en una festa major, y aixó acaba de donalshi *agallas*, té tots los drets que tenia lo senyor feudal sobre 'ls seus vassalls.

A la taula se li reserva ó se li fa sempre lo millor plat, y se 'l serveix primer que al amo de casa; en lo café no paga may; en la iglesia pot seure á qualsevol banch, encara que sia de propietat; en las salas y envelats pot entrarhi com *D. Pedro por su casa* y ballar ab qui millor li plagui; en fi, es un reyetó.

Aixó ja es bonich y fins passador per la casa quan lo foraster s' acontenta presentantshi sol ó ab la senyora; pero jo 'n conech que fins hi han portat forasters petits, dida y nyinyera, y al cap de vall hasta algun conegut.

De totes las cosas se 'n fa de mes y de menos. Jo estich molt content quan á casa venen los parents ó amichs de fora y 'ls obsequio y 'm desentranyo per tenirlos satisfets, porque 'm penso que també fan lo mateix quan me tenen entre ells. Pero d' aixó á abusar, hi ha molta diferencia.

Y no 's pensin, avuy s' ha establert una nova moda que acaba de propagar lo desenrotllo dels forasters. Las rebaixas en lo preu dels ferro-carrils y 'ls bitllets d' anada y tornada, que com que 's paga al pendrels, resulta que al venir no s' han de treure cap diner de la butxaca, lo que acaba per férloshi creure que també 'ls portan de franch. Y aixó es una sort, porque potser molts per no gastar cap cuarto, farian l' orni d' anarsen y serian forasters de tot l' any ó deixarian de serho, porque per ara aixó de ser foraster no sé quins límits té seyals.

Ja ho anirém pensat.

AL EMINENT POETA CATALÁ

D. VICTOR BALAGUER (1)

Quant temps feya que no 't veyal!
Y t' has fet vell... Voto á nèu!
La sort qu' ets de bona-teya
y, segons veig, tens taleya
d' enterrarm' hi.... no 'm sap greu;
com hi ha Deu!
com hi ha Deu que no 'm sap greu.

Me recordo d' anys enrera;
quant distint...! ta cabellera
no era encar jardí gebrat.
Y ta musa joganera?
quins bons ratos m' ha donat!
La vritat
quins bons ratos m' ha donat!

Vaya un dòll de poesia!
Altre gall 'm cantaria
si ho sabia fer com tú.
Crech que t' he dit si ho sabia....
com tu ho sabs no ho sab ningú.
De segú
com tu ho sabs no ho sab ningú.

Quantas horas benhauradas
m' has fet passar...! De vegadas
hi penso.... Quin refulá!

(1) Poesia llegida en la funció que la Societat Balaguer doná lo dílluns passat en lo Teatro Catalá, en obsequi al inspirat poeta qual nom porta.

Rossinyol de mes passadas
ja may mes se sentirá!
No, no. Cá!
ja may mes se sentirá.

Bè 'n som sentit jo d' auellas
fent ab lo bèch meravellas....
pero, bè... vaja: ¿En ahont
s' han sentit tas cansons bellas?
Las dels altres?... qué compón!
Voto al món!
Las dels altres, qué compón!

Si has cantat cansons de guerra,
á quants cors no has enardit?
Tots los fills d' aquesta terra
tan del plá com de la serra
que ho digan si ho han sentit.
Ja ho he dit;
que ho digan si ho han sentit.

Tú has cantat l' amor, la gloria,
com ningú may cantarà;
jo conech la teva historia;
si algú ja no 'n fa memoria,
jo de cor l' hi puch contá!
De pé á pá;
jo de cor l' hi puch contá!

Si te 'n tornas á posada,
quan te dongui l' abressada,
aquest cop apreta fort.
Ens veurém altra vegada?
Jo be crech tenir tal sort,
sí, de cor!
Jo be crech tenir tal sort.

Quant temps feya que no 't veyal..
y t' has fet vell... Voto á nèu!
La sort qu' ets de bona teya
y segons veig, tens taleya
d' enterrarm' hi.... No 'm sab greu;
com hi ha Deu!
com hi ha Deu que no 'm sab greu.

A. FERRER Y CODINA.

Lo Sr. Benages, ó 'l ciudadá Benages, com vullguin, la nit que alguns coros foren á cantar al Nuevo Noé mentres hi sopavan los federals barcelonins, uns trenta y pico, pera despedir menjant al Sr. Pi y Margall, que també hi assistia, va permetres fer un discurs en nom de aquellas Societats corals; cosa que está molt posada en rahó y aplaudim al senyor ó ciudadá Benages, porque aixís es com se comensa l' aprenentatje d' home públich.

Lo que no podém assegurar si lo que va dir ho tenia ja pensat ó se li escapá al calor de la improvisació, puig no sabém compendre que critiqués á altres companys de carrera artística,

que á aquella mateixa hora cantavan al peu de la Casa de la Ciutat en honor dels Jurats y representants francesos que 'ns han honrat concorrent á la nostra Exposició Universal, féntloshi aixís coneixer la immortal obra de Clavé, cosa que 'ns sembla mes propia pera aquest cas, que no pera 'l del Sr. Pi y Margall, que ja de sobras la coneixia.

Pero 'l Sr. ó ciudadá Benages ab l' afany de fer política y potser mérits davant lo Sr. Vallés y Ribot, no titubejá en dir que 'ls coros eran essencialment federals, y federal en Clavé, quan tothom sab que fins á l' hora de morir militá al costat del Sr. Castelar.

A mes, recorda també tothom que Clavé y 'ls coros una vegada anaren á Madrid y cantaren á Isabel II, ab lo qual se demostrá que la institució per ell fundada en Espanya era artística y no política.

Sentim que 'l nostre amich Benages hagi enfondit mes la discordia entre las Societats corals, en vigílias com estém de que 's presentin mes unidas que may al peu del monument que Barcelona, sense distinció de verds ni vermells dedica al may prou ben ponderat músich-poeta.

Y sentim encara mes, que hagi volgut afalagar al jefe de un partit presentantli un núcleo de obrers que potser alguns no gosaren á protestar per prudencia, com no protestan los soldats quan los fan anar á missa sense devoció.

Nosaltres desitjém que las Societats corals sian una gloria de Catalunya, de Espanya, no la carn de canó d' un partit determinat.

Lo regne del Art es immens com l' Univers; no vullgui l' amich Benages posarli límits.

Corre la veu que als expositors se 'ls hi ofereixen medallas d' or pagant vinticinch duros.

Bo fora que 'ls Jurats ho esberinessen y traguessen d' aprop seu al que, de resultar veritat, aixís negocia ab la seva honra.

Hi ha tipos que un hom no sap com s' ho fan pera arribar á certs llochs, y la llástima es que quan se 'ls coneix ja han desprestigiát lo mes noble y digne de respecte.

¡Quina escombrada s' hauria de fer!

Es molt bo lo passat á la Puda si es cert com se 'ns conta.

Un célebre cantant hi pren las ayguas y un dia se li presenta un parlamentari en nom de las senyoretas que hi estiuhejan, pera demanarli si vol pendre part en un concert familiar que organisan.

—Ab molt gust, respon lo tenor ab tota amabilitat: pero si 'm pagan.

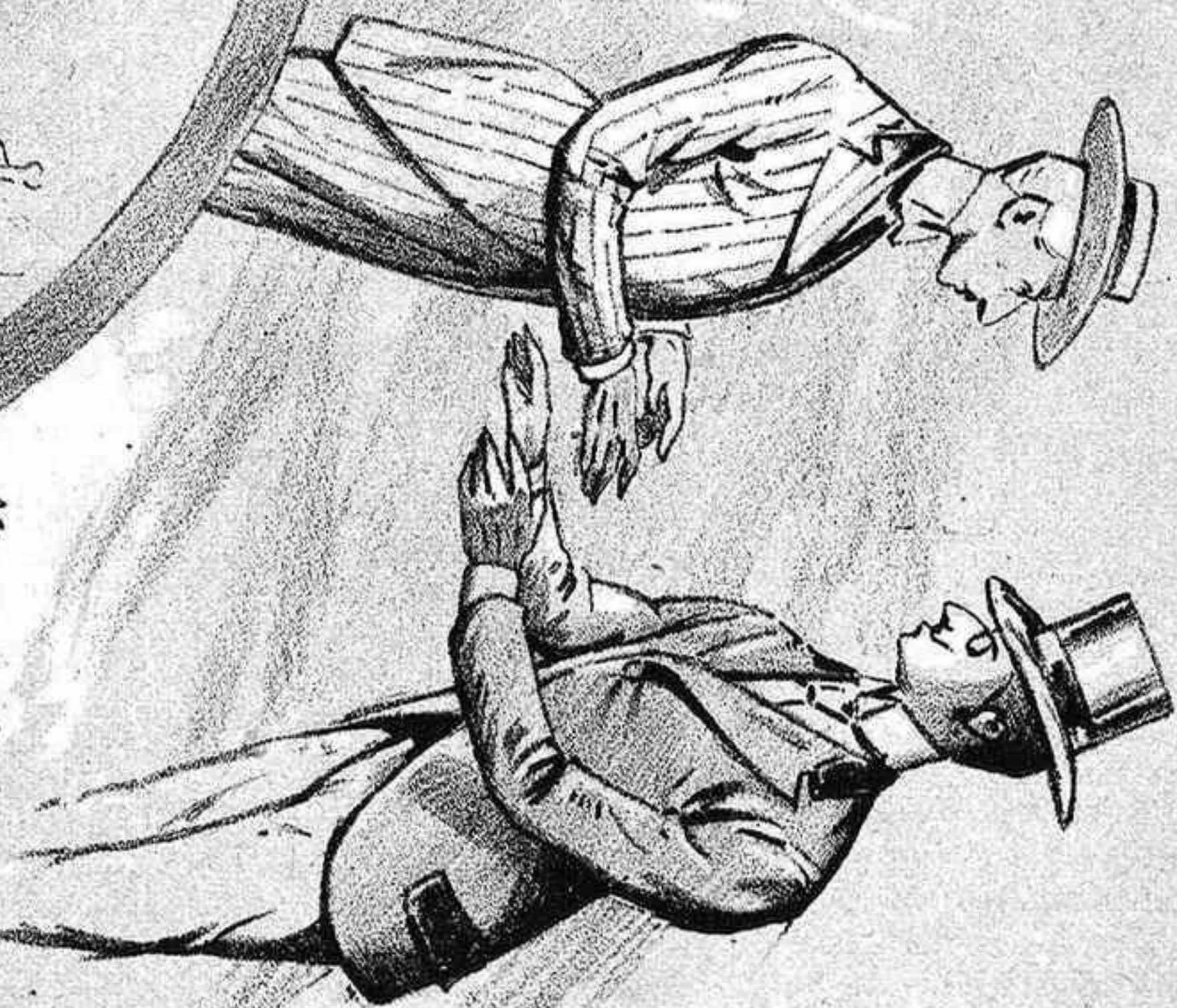
—Aixó ray: respon lo parlamentari: assisteix á la festa, canta y acabat passa 'l sombrero á la reunió y arreplega lo que li donguin.

Sens dupte 'l célebre cantant volgué

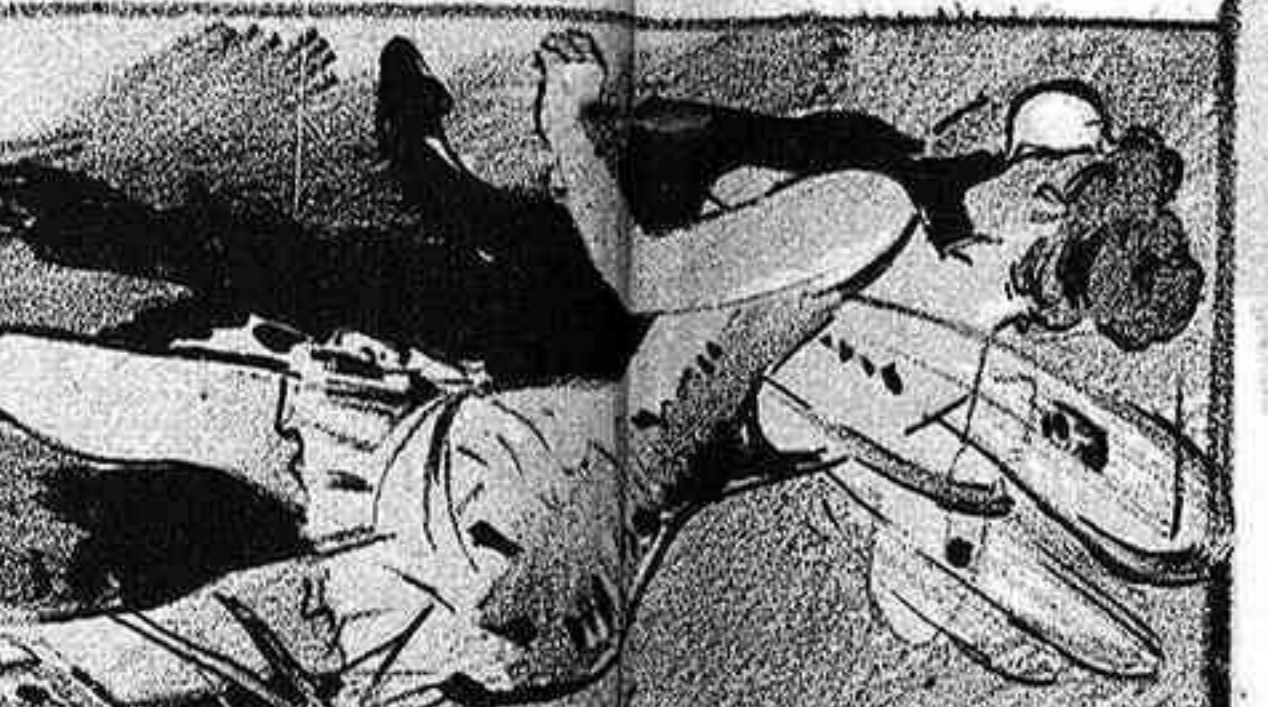
REVISTA P COMICA

Las Perez..... lo mateix cosi, las mateixas postures..... francament, aquesta monotonia per mi fora insoportable.

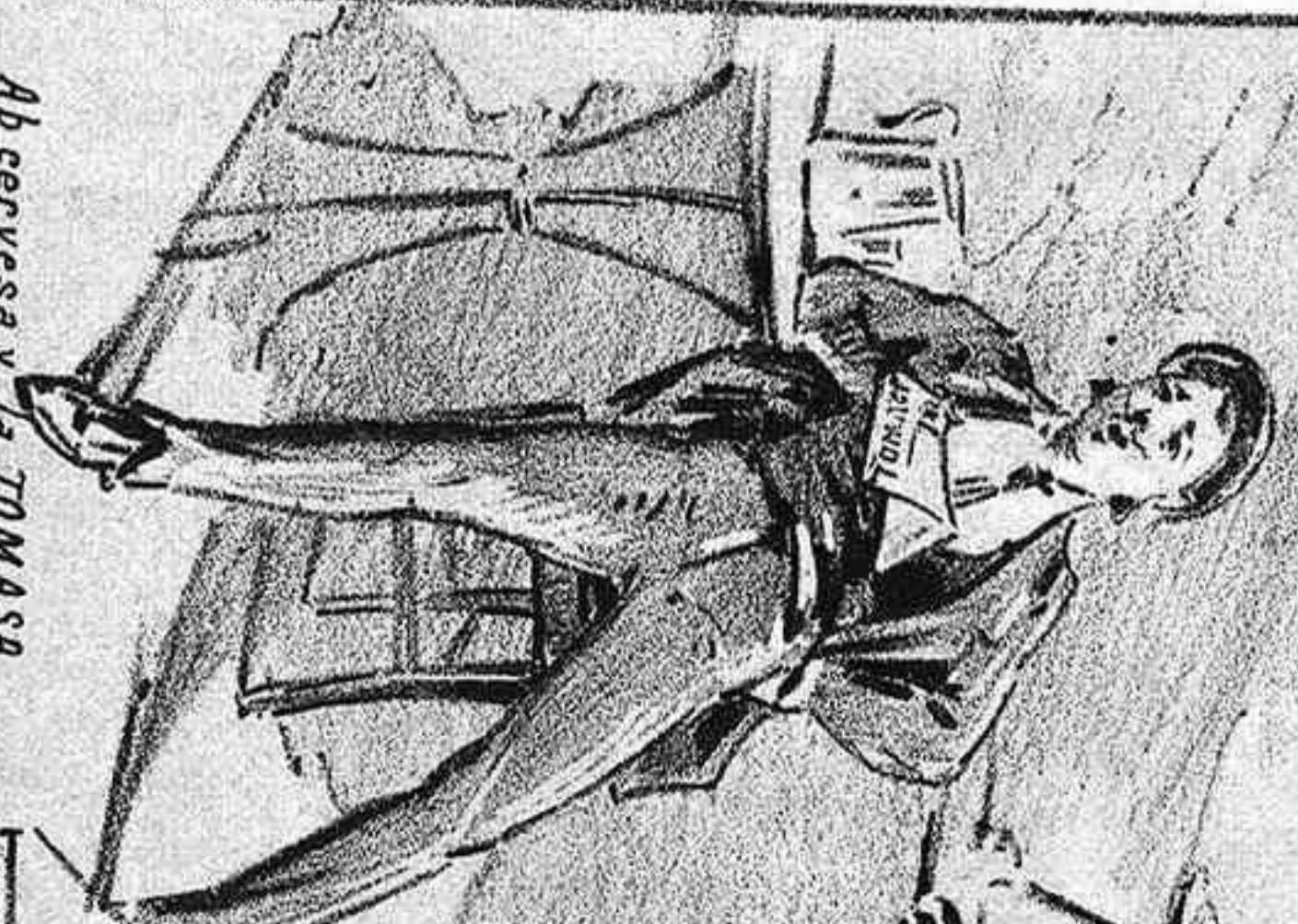
Mira noy guants ultima moda, color cierva ferida.
—Vos vauz trompez mon cher, le dernier mot de la mode es aquest: color sang de la boulangere.

L'intime!..... Oh, jo t'asseguro que despres del ball hi haurà sarsuela.

Mare de Deu!... Y encare diran que no hi ha miseria!...

Ab cervesa y la TOMASA es un tantó aquell que s'casa

Escalier

Aigua de Lourdes

EXPOSITORS

Goma

Quina

Essencia de bergamota

—Pintas pe'l bigoti y la barba!
—Noy donamen una

reservarse la veu pera la temporada que ara comensa.

A Sta. María ara fan pagar cinch céntims de las cadiras que avans ne costavan tres.

Tot aixó son sacrificis pera guanyar la gloria del cel los que pagan y la gloria de la terra los que cobran.

Y alabats sian los centíssims.

LLEGINT LO DANT

SONET

Un tros del Dant ab clara veu llegia,
y ella, mirantme, ab ateneió escoltava;
maquinalment la seva ma agafava,
y enamorat y sens pará estrenyia...

Gonflars son pit jo de regull podia
veure entretant que recitantli anava
lo bell passatge del petó, 'hont s' esbrava
á dolls la inspiració y la fantasia.

Y encar que trista 'm va mirá y queixosa
quan, deixant l' obra pondera la y bella,
—Vina als meus brassos,—li vaig dir—her-
mosa

y ab un dolls bes lo nostre amor sagella,—
mitj obrí 'ls llavls de sa boca closa
y 's va confondre 'i meu petó ab lo d' ella.

ENRICH FRANCO

¡PER QUÉ!

Si ma ilusió va desfullar, ingrata,
Com seca flor que s' en emporta 'l vent,
¡Per qué 'l recort de sa ánima traydora
M' abrusa 'l pensament!

Si ella ha mort ma esperansa mes vol-
guda

Si ella ha mort la ventura de mon cor,
Si ella ha fet un infern de la mua vida,
¡Per qué encara l' anyor!

Si ha romput nostre llas la dissort fera
Si ja mos ulls no la podran mirar;
Si l' ha perdut mon cor ja pera sempre
¡Per que l' estimo encar!

MANEL SUNYÉ Y BES

La companyia d' ópera del Tivoli s' ha convertit en altra de sarsuela. que posa en escena *De la terra al Sol*, ab tot lo aparato de decoracions, trajos, balls y música que atreuen als aficionats á las camas y á la lluhentor, portant sempre molta gent á aquell teatro.

En Novetats també 's donan las últimas representacions de *Excelsior*, pera fer lloch á la companyia á qual frente hi figuran los intelligents y aplaudits actors D^a. Carlota de Mena y D. Auton Tutau; la campanya d' hivern que preparan promet esser important puig anuncian pera ser estrenadas varias produccions castellanas, una tragedia de D. Victor Balaguer y las obras catalanas *Set de justicia*, *La espiga roja* y *Servey de pla-*

ta, á quals autors tocariam ab lo dit si tinguessen permis pera nombrarlos

En l' Espanyol la *troupe* Tomba ja no hi es, á horas d' ara ja trepitjan la seva terra, y s' han emprés aquell teatro los Srs. Parreño y Panadés, ab un galan aplech d' actrius y actors que 's proposan donar al públich comedias de mágia, y com volen ferho ab tots los seus ets y uts, s' han avingut ab D. Ricardo Torres com á primer bailari y director de tot lo referent á ter-serillas y pas de mulé.

En l' Eldorado y en lo Circo Ecuestre segueixen tan be com poden tirant los uns del carro del Art y los altres continuant fent guerra de per riure, logrant alguna entradota ab los molts forasters que no sapiguent ahont anar se fican á qualsevol banda.

Han tornat á aparixer las obras antigas en los cartells del teatro Principal, com son *Pepa la frescachona*, *Los valientes* etc, etc, mentres donan los últims ensayos á la revista *La Exposicion Universal*, que avans d' estrenarse ja diu que hi ha tres empresarios de Madrid que se la disputan. Me sembla que s' adelantan massa, porque ¡vaya! aixó de las comedias dona uns petardos que ja, ja. Mirin sino *Mestre Feliu* que fan en lo Teatro Catalá, á qui l' autor va pintarlo ferm y noble defensor de la causa del Duch d' Anjou y li ha sortit un tipo tan repugnant com qualsevol dels soldats castellans que á tothora veuen y jugant y fins diuen que han pelat capellans.

En aquest teatro ara las han enfiladas convidant als autors que venen de fora á veure las sevas propias comedia. Dilluns va tocarli 'l torn á don Victor Balaguer y dimecres á D. Teodor Baró. Un que viu als llims respecte á teatros al saberho d' aqueix últim, deya: Ves quina comedia li fan! *L' olla de grills*. No podian haverlo obsequiat ab una cosa mes passadora? Dispensi, vaig dirli: es que *L' olla de grills* fou escrita per lo S. Baró. Aquet fulano quedá mirantsem com qui veu visions y no digué res mes en tota la nit. Pera 'l dijous estava anunciat l' estreno de la pessa Molleras, Carabassa, 8: es un puntal que ja posan á *Mestre Feliu*.

En lo Liceo, á horas d' ara ja cantan que se las pelan lo meteix que en lo Lirich. En Gayarre hi canta l' *Africana* que ja tothom la sab per las buxacas. No sabém porque costa tant cantar óperas novas! Si fossim empresarios ó propietaris del teatro potser ja ho entendriam: ara som llechs en la materia.

BERNAT PESCAIRE.

RETRATO.

Porta la cua mol llarga,
porta lo cutis groguench:
porta las mànegas amples
y los peus com un martell.

Unas cellas estrambóticas
com guirnaldas.... de paper
flanquejan dos ulls que semblan
ben mirats, dos torpeders:
una boca ¡quina pessa!
hi cabria, y no dich res
tota la por que aquets dias
está passant en Moret.

Se passeja á totas horas,
pero ab un pas tan baldé,
que espatlla una sabatilla
y l' altre encara nova es.

Son posat es de tanasi,
no mira..... alló..... massa bé,
se baralla ab los Gutierrez
per que cap d' ells no l' entent,
no sé si porque es de fora
ó porque no te cap dent.

Y ara 'ls lectors si preguntan
lo retrato qui potser,
no 's pensin que sigui un xino
ó potser un japonés,
la del retrato es la novia
de un servidor de vostes.

TAGUROFF

FELICITAT.

Tenint la sogra enterrada,
la llibertat, hasta allí....
un caracter ben alegre;
mals-de-cap, ni un ni mitj;
una esposa ben hermosa
que no tingui cap.... cosí,
y además cinchcents mil duros:
per lo que 's puga oferir....
no mes aixó es lo que 'm falta
pera ser del tot felis.

P. BROT.

GRAN PENSAMENT.

Encara que 'l ditxo digui:
«es de burros lo pensar,»
penso jo, que si 'ls petits
pensessin, tal com los grans
y aquets, pensessin com penso,
.....
tothom pensaria igual.

P. BROT.

D. Joseph Campderrós ha tingut la galanteria d' enviarnos un exemplar del juguet cómich en un acte y en vers de que es autor *A la punta de la espasa*, estrenat ab brillant éxit segons veyém en la portada, en lo Teatro de Novedats la nit del 12 de Mars passat.

Lo Sr. Campderrós, seria un dels autors mes fecundos, si sas habituals ocupacions li permetessen dedicarse á la literatura dramática, puig á mes de la de que fem menció, te publicadas altras sis obras segons se veu anunciat en la darrera plana de la cuberta.

Remerciém al senyor Campderrós per sa deferencia.

Diu que la cavalcada en honor á Colon se celebrarà lo vinent dilluns y que serà una cosa digne de veures, y que 'ls carros alegòrichs corren baix la direcció del Sr. Pellicer.

Tot nos està divinament, si be tenim por que passarà per la Rambla á las foscas, perque reparém que cada nit los gasos fan menos llum.

Sembla que l' Ajuntament fassi las lluminarias per amor á Deu.

Ja no 's fa dilluns, com dihém mes amunt, la cavalcada en honor á Colon.

Y lo pitjor es que ara no 's fixa lo dia.

—Y donchs?

—Ja avisarán.

—Y 'ls forasters que la esperan?

—Que vagin gastant.

—En aixó hi veig la ma dels becos. ¡Quinas cosas se han de sentir los que ho organisan!

Ni á ca 'l Tio Nel-lo.

A UNA BOCA

Si m' agradas quan enrahonas,
més m' agradas quan sonrius,
y molt més, molt més encara
quan deixas anar sospirs,
sospirs tebis que recordan
las brisas del bell estiu
y arriuan al fons de l' anima,
fentla de goig estremir.
Ets com un clavell que 's bada
humitejat pe 'l ruixim
de las llágrimas que bessan
las estrellas á la nit,
que al no veuret s' entristeixen
bo y sent flors del paradís
Per tu ixen paraulas dolsas
que de mel semblan bossins,
y rialletas armoniosas
com si perlas y rubis
cáyguessen dintre la copa
de cristall, que entre tos dits
estrénys quan lo such que alegra
humiteja 'ls coralins
llavis teus que blancas perlas
tancan con tresor diví.
Si ab lo teu sonriure 'm sento
tendrament rejuvenit;
si m' ubriaga l' ayre tebi
de tos flayrosos sospirs;
si ab ta veu cristallisada
com l' arpa del serafins,
me sembla que m' acaricias
com bona mare als seus fills,
¡oh! 'ls teus petons amorosos
quants gustos deuheu tenir!
De bo de bo jo voldria
tastarne un de sol, petit...
encar que després me 'ls fesses
anyorar ple de desitj;
si 'l goig no mes de la proba
no 'm matava tot seguit!

S. ALSINA Y CLOS.

Perque un cop la cama Emilia
mes de lo just ne va alsá,
ho va veurer l, Amadeo
y d' ella s' enamorà.
Ara 'l noy Ignasi corra
dihent: Sempre me ho pensat
que 'l veure una mica massa
dona rodaments de cap.

Perque portas molts postissos
pretens anar molt mudada;
donchs lo que á mi 'm sembla, noya,
es que vas empostissada.

THAGUROFF.

Al manescal Salvadó
mentres un burro ferrava,
un xicot l' hi preguntava;
—Que necessita un minyó...?
Mes, aquell li respongué,
—Ja ho has fet altre vegada?
—Si senyó, y á fe m' agrada
ferrar burros, com vosté.

EUDALT SALA

CUENTOS.

Se troban dos amichs y entaulan la següent conversa:

—Que ja has vist la Exposició?

—Aixis, aixis: per sobre.

—Com s' enten per sobre?

—L' he vista desde dalt del globo.

Un de la comitiva 's despedeix del dol.

—L' acompanyo en lo sentiment diu un.

—¿Y vosté? varen preguntarli á altre que estava distret.

—Jo res, los acompanyo hasta 'l cementiri.

ANTONET DEL CORRAL.

PENSAMENTS

Meus.

I

Si d' un llach cristallí 's remou lo fons
tot de seguit lo llot l' enterboleix;
si toco del teu cor las vils passions
te pasa lo mateix,
una onada de sanch., torna en rojor
de ta cara la neu: ja es sapigut,
l' argila dona al aigua igual color
que 'l fanch de la virtut!

II

Tota foguera fum treu:
per xó 'l foch de la passió
obscureix á la rahó:
¡Lo qui estima may la veu!

III

Si un misto vols encendre quan fá vent,
si ab la ma no deturas la corrent
no l' encendrás!
Si al embat de la humana adulació
continuament no oposas la rahó
rés lograrás!

IV.

A tu y á mi la mort indefinida
á transformar vindrá quan sia l' hora,
y 'l teu cós que te ha fet tant pecadora
y 'l meu cós que 'm te l' ánima envilida
en átomos tornats darán la vida
conduits per la forsa creadora
á una llum, á una flor encisadora,
á una pedra, á un aucell, á boira humida;
Morir! no morirém, es impossible:
rés mor en aqueix mon, res es perdible
per mes que puga sempre transformarse;
la vida es com l' amor inestingible,
per xó 'ls átomos teus al escamparse
ab los átomos meus han de trobarse.

JOSEPH Mª CODOLSA.

Lo dinar d' uns quants amichs es una
sinfonia: quan arriuan á la fonda sem-
blan als músichs; al assureurs á taula
davant dels plats, cadascú pren lo seu
faristol: atacan los primers entreme-
sos pera posarse á to y trempar los
instruments: se presental' arrós y romp
lo *tempo moderatto*, tothom menja y
parla baix: quan s' acaba 'l dinar, se
desenrotlla l' *alegro* final; tothom cri-
da y alborota.

—A una dona no li pregunteu may
quants anys te, perque may sabreu la
veritat; tot lo mes que vos responderá
es que la pregunta es una falta d' ur-
banitat.

—L' home egoista prefereix que li
donguin un duro á que li enmatlleuin
una pesseta.

—La dona que vesteix sense gust
portant bonas robas, es que la modista
li vol mal.

—Quan un compra un bitllet de la
Loteria, lo primer en que pensa es en
distribuir los diners de la primera
sort.

—L' autor del *polissón* va trobar la
pedra filosofal de las donas.

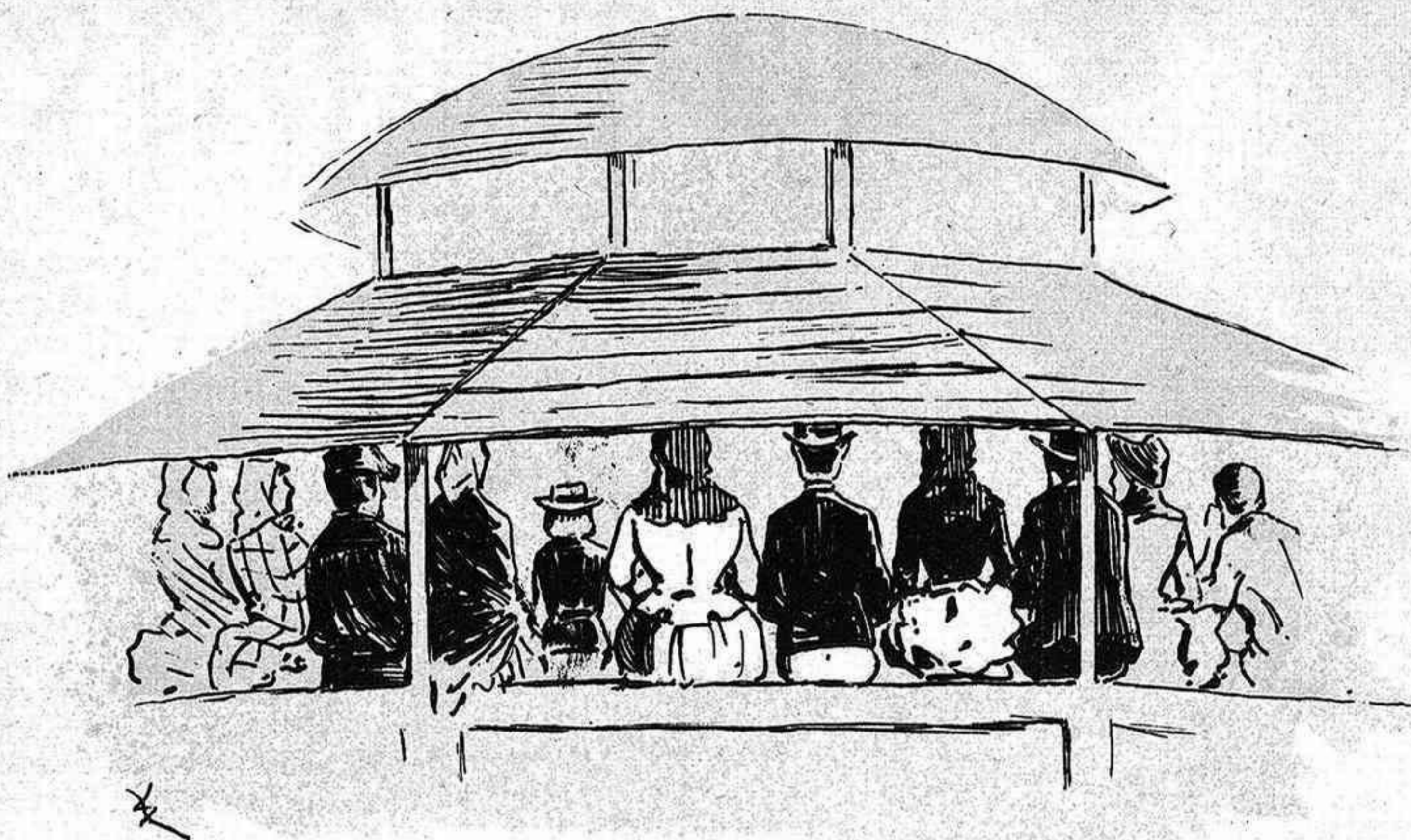
J. B.

CORRESPONDENCIA.

Han enviat xaradas y altres entre-
teniments per l' estil dignes d' inser-
tarse, los senyors:

Eudalt Sala, Bebé, Lluís Salvador,
Ego Sum, Un Astruel vendrellench y
D. Tranquil.

Sr. P. Brof. Insertarém dos epígra-
mas.—Bufa-tripas. Lo seus cantars son
tan vulgars com lo seu nom.—Un par-
tidari de la Tomasa. He passat al di-
rector Artístich lo seu dibuix y diu
que voldria cosas mes xistosias.—D.
B. y C. Procuraré aprofitar lo mes pas-
sador. No he rebut lo que diu.—Pepet
del Carril. Reservo la poesia.—Pep. A
la impremta ja tenen la prosa pera
encabirla aixis que 's puga. Los ver-
sos... millor ho fa per l' altre estil.—
M. Marinello. Va be una poesia.—Eu-
dalt Sala. Aprofitaré un epigrama.—
Lo pastoret del Montsant. Volia arre-
glarli lo So-net pero ho he deixat cor-
re perque hi ha molt treball y tinch
altre feyna.—J. M. B. No s' havian
rebut. Ho guardó tot. He enterat á la
administració de sa queixa.

Circo Equestre: En aquest colisseu, cada nit, gran variació d' *espectacles*.

XARADAS

I

*Hu-girat molts ne tenim:
a liment n' es la segona;
hu-tres invers passió bona
que tots los del mon sentim.
Y lo Tot d' eixa xarada
es lo dols nom de ma aymada.*

II

*Primera article;
dos musical,
y es nom de dona
lo meu Total.*

CANDOR SALAMÉ

ENTRETENIMENT

1.ª ratlla vertical y horisontal. Aliment.—2.ª Població catalana.—3.ª Moneda.—4.ª Composició d' article y preposició.—5.ª Se menja.—6.ª Títul d' un llibre.—7.ª Necesari pera cantar.
D.ª DINAMITA

ANAGRAMA

Una *tot* ben dibuixada
va mostrarme ahir en Ribas
qu' es la vista de *Total*
capital ultramarina,
pero l' gran tros de *total*,
mireu si es fanfarron,
per tot diu:—Es obra meva —
y, no ho es, perquè es d' en Font.
P. BROT

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 — Carrer de Barcelona.
- 4 5 3 6 2 8 7 — Instrument de guerra.
- 4 5 8 2 6 7 — Objecte de joch.
- 4 5 8 2 6 — Mando de marina.
- 4 5 6 7 — Objecte per cusir.
- 3 2 8 — Un astre.
- 8 7 — Nota musical.
- 1 — Consonant.

A. BRASALET

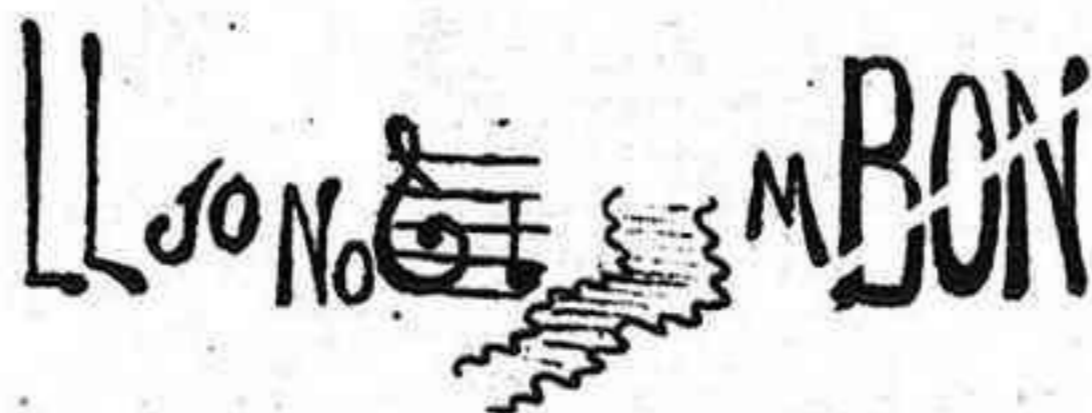
CONVERSA

—Que vindrás á passejar?
—Si senyora que vindré.
—Donchs coménsat d' arreglar
que entre tant vaig á buscar
al que hem dit.

—Está molt bé.

JOSEPH M. BERNIS

GEROGLIFICH

Á LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

XARADA 1.ª—*Palau*.

Id. 2.ª—*Vilanova*.

LOGOGRIFO NUMERIC.—*Marcelino*.

PARALELÓGRAMO.—*Capa*.

Meló.

Paca.

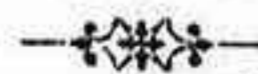
Sala.

ENDEVINALLA.—*Rellotje*.

GEROGLIFICH.—*A las penas punyaladas*.

La Tomasa

PERIÓDICH IL-LUSTRAT Y LITERARI

Suscripció. . . . 0'50 pessetas al mes.

Número corrent. . . . 10 centims.

Atrassat. . . . 20 id.

NOTA.—Tota reclamació po-
drá dirigirse á la Imprempta y
Administració de dit periódich-
carrer Batea, 21 bis, botiga.

Barcelona.—Imp. Daunis, Miró y Comp.^a